

at det ærede Medlem har fremsat den Anskuelse, men jeg har set den fremsat mange Gange, og ingen, der har fulgt med i denne Sag, kan være blind for, at der paa dette Omraade fremsættes kolossale Overdrivelser. Hvorfor skal man, naar man taler om denne Sag, fremhæve, at vi ere det mest fordrukne Land i Verden? Det er noget, vi slet ikke vide noget om. Jeg vil bestemt hævde, at man aldeles ikke kan sammenligne vor Statistik med andre Landes. Vil man prøve derpaa, maa man i alt Fald anvende ganske overordentlig Kritik. Jeg tror absolut paa, at i de vindrikkende Lande konsumerer man mere Spiritus end her i Danmark. Det er der ikke nogen som helst Tvivl om, saa kan man for mig møde op med lige saa megen Statistik fra Danmark, man vil, jeg lader mig ikke rokke fra den Overbevisning. Den samme Overdrivelse møder man, naar man i disse Dage læser om andre store Spørgsmaal, man vil have frem. Naar man saaledes læser om Kampen mod Smudspressen, saa hedder det, at der er intet andet Land i Verden, som har en saadan Smudspresse som Danmark. Hvor i Alverden vide de Herrer noget om det? Have De læst alle Aviser omkring i Verden? Hvor kunne de sige noget saadant? Hvorfor kan man ikke arbejde for en god Sag uden at skulle bruge saadanne Overdrivelser.

Jeg vil sige med Hensyn til Statistiken, og det netop som Læge, at ikke en eneste Læge er i Tvivl om Alkoholens skadelige Virkninger. Det har jeg fremhævet mangfoldige Gange, men jeg tror ogsaa, det bliver overdrevet meget fra Lægernes Side. Derfor fremførte jeg i spøgende Form Historien om gamle Drackenbergs. Det er meget vanskeligt for en Læge at sige, om en bestemt Sygdom skyldes Alkoholisme. Naar han faar en Patient med en Nyresygdom under Behandling, og vedkommende er Alkoholist, saa er han gerne tilbøjelig til at sige, at Sygdommen skyldes Alkoholismen. Men hvis en Læge har en Patient med en Nyresygdom, som ikke er Alkoholist, saa vil han ikke sige det. Det er den Slags Ting, som det er saa umaadelig vanskeligt at bevise i det enkelte Tilfælde. Men man behøver heller ikke disse mange Beviser for at godtgøre, at Spiritus er skadelig.

Jeg har mangfoldige Gange her i Tinget slaaet til Lyd for, at man burde træffe Foranstaltninger mod overdreven Nydelse af Spiritus. Jeg forstaar derfor ikke, hvordan den ærede Ordfører kan sige, at

jeg er en Modstander af Loven. Jeg udtalte tværtimod i det hele og store, at jeg for mit Vedkommende gerne vilde være med til at fremme en hel Del af de Foranstaltninger, der foreslaas i denne Lov; men jeg tror unægtelig, at Loven trænger til en grundig Udvalgsbehandling. Naar jeg har udtalt mig saaledes, er det ganske uberettiget af det ærede Medlem at sige, at jeg er en Modstander af Loven.

Saa omtalte den ærede Ordfører forskellige Indvendinger, jeg havde gjort, og mente, at disse Indvendinger delvis var uberettigede. Han sagde, at jeg havde ment, at det var en Fejl, at den fordrukne Mand, der forsømte sin Familie, kom ind paa en Arbejdsanstalt. Det har jeg slet ikke sagt, men jeg sagde, at man her traf Undtagelsesbestemmelser overfor Alkoholister. Medens det hidtil har været saadan i dansk Lov, at Alkoholisme delvis var en Undskyldning for mange Ting, en formildende Omstændighed, gaar man nu til den modsatte Yderlighed, og jeg har derfor villet fremhæve for Tingets Medlemmer, at vi skulle være klare herpaa. Jeg udtalte mig slet ikke om, hvorvidt det er rigtigt eller ikke rigtigt, at man gjorde saadan. Det er jo faktisk saadan i dansk Lov, at den, som ikke udreder tilstrækkeligt til Kone og Børn, ikke bliver sat ind i en Arbejdsanstalt indtil 3 Aar; men hvis Manden er Alkoholist, og en Læge erklærer, at det er, fordi han er Alkoholist, at han forsømmer Familien, saa bliver han efter Forslaget sat ind paa en Anstalt i indtil 3 Aar. Det er dog en meget væsentlig Forskel. Det er dog en Undtagelsesbestemmelse, man her træffer mod Alkoholister. Jeg har ikke med et eneste Ord udtalt mig om, hvad jeg personlig mener om dette Spørgsmaal, om det er rigtigt eller ikke. Hvis jeg har sagt noget i den Retning, har jeg snarere givet mit Bifald til denne Bestemmelse.

Saa siger den ærede Ordfører, at det heller ikke var rigtigt, naar jeg havde udtalt, at der var nogen Forskel paa Mænd og Kvinder i den Retning. Men det er fuldstændig rigtigt. Hvis det ærede Medlem vil læse Loven igennem, vil han se, at der staar ikke et Ord om, hvordan man skal gaa frem overfor Kvinder. Der staar: „Den, som forsømmer Hustru og Børn“, men der staar ikke et Ord om den Hustru, der forsømmer Mand og Børn, og det er dog lige saa slemt. Saa mener det ærede Medlem, at jeg ogsaa havde set ganske fejl paa Loven, naar jeg havde udtalt, at det var vanskeligt at skelne